

Sunandan Roy Chowdhury, rojen leta 1969 v Kolkati, je založnik, urednik, prevajalec, pesnik in esejist. Študiral je zgodovino na Presidency Collegeu v Kolkati in na univerzi Jawaharlala Nehruja v New Delhiju; doktoriral je z dizertacijo o problemih indijske visokošolske politike. Redno predava na oddelku za azijske študije na finski univerzi Satakunta. Napisal je knjigo *Študentski aktivizem in družbene spremembe v Sloveniji, Poljski, Indiji in Bangladešu* (Worldview, Kolkata, 2006) in souredil *Islam in strpnost v širši Evropi* (CEU Press, New York, 2006). Njegovi eseji so bili objavljeni v različnih revijah, med katerimi so *Mainstream* (New Delhi), *Ha'artez* (Jeruzalem), *Dagens Nyheter* (Stockholm), *Mint* (Mumbaj) in *FT.com* (Financial Times, London). Trenutno v angleščino prevaja poezijo Jibanandana Dasa, poleg Tagoreja najpomembnejšega bengalskega pesnika. Sam je začel pisati pesmi leta 2009, ko sta mu drug za drugim umrli oče in žena. Piše v bengalščini, za katero pravi, da je "jezik srca", in v angleščini, ki je zanj "jezik razuma".

Sunandan Roy Chowdhury

Poezija v izgnanstvu

Poezija v izgnanstvu

Poezija ne hodi več z mano
Iščem jo povsod
Na bazarjih, tržnicah, avtobusnih postajah
Odvrnila je svoj obraz
Minilo je toliko časa ...

Ne najdem je niti na riževih poljih
Tudi tam se drenja množica mrtvih
Sem upal, ko je mimo
Odropotal vlak
Da bom med belim cvetjem
Zagledal demona strojev

A tudi te možnosti
Mi poezija ni podarila
Zdaj so demone strojev
Premagali demoni oblasti
Zato je poezija zbolela
Namesto da bi mi stala ob strani
Je odšla v izgnanstvo

Stekleni steni

Stal sem
Med steklenima stenama
Z eno pred sabo
In z drugo za mano

Pred mano
So bili učitelji, pesniki in razumniki,
Aktivisti, ljubitelji živali, antiglobalisti,
Novinarji, akademiki,
Upravniki korporacij,
Leptice iz rumenega tiska

Videl sem, kako se tiščijo
Ob steklo
In me kličejo
Me vabijo, naj se pridružim
Boju za boljši svet
Večernim pogovorom
Zabavam in hrani za dušo

Za mojim hrbtom
Je bila druga steklena stena
In za njo kipi Einsteina,
Gandhija, Tagoreja in Ramakrišne

Govorili so mi
Naj živim tako
Kot je živel Buda
Kot je pridigal Mohamed
Za kar je Kristus umrl

Nemirno sem hodil
Gor in dol po hodniku med
Steklenima stenama
Zrak v njem je bil čist
Ozračje lahko
Nad mano in pod mano telo in duh
Počutil sem se dobro in
Žarel sem do konca večnosti

Množica se umakne

Na množici v mojem telesu
Se nabira prah
Morje voha vznemirjenje
Človeške mase

Verniki in navdušenci
V mojem telesu
Živijo življenje boga
Bogu nisem dovolil vstopa

Vhodi so polni
Prahu ljudi
Telo bi se rado iztrgalo
Iz oklepa nenehno iščoče duše

Morje mi bo zalilo telo
Potopil se bom vanj
Verniki bodo peli blažene pesmi
Telo in duša se bosta ljubila

Pridejo ptiči in me zapolnijo
Niso množice
So brez teles in brez duše
So moj polet v izgubljena nebesa

Prišla si

Ponoči sem te srečal v sanjah
Prišla si in legla poleg mene
Izčrpanost dolgih dni
Mi je zmeščala razum
Ne vidim več poti, po katerih hodim
Ostrina razuma se je
Utopila v reki Jamni
Ostala sta le blato in pesek
Celo iskanje plodnih tal
Se zdi napačna odločitev

Preden si prišla
je bilo pri meni veliko žensk
Trenutkov v plamenih
Trenutkov, ki so izgoreli na pol poti
Med prizadevanjem, da bi postali čas
Vonj nektarja, ki si ga prinesla ponoči
Mi je neznan
Ne vem niti, ali je to nektar
Časa ali brezčasnosti
Prišla si, mi pravi razum
V moj brezkončni brezdANJI čas

Snežni angel

Rad imam sneg
Saj pobeli moje temne noči
In moja notranjost se počuti
Lahkotnejšo v mraku časa

Prijatelj mi piše
O sončnih zimah
V vročih južnih podnebjih
V njegovem mestu
Cvetijo rože

V moji finski vasi
Pa je sneg tisti
Ki ustvarja svetlobo
V kateri žarijo hiše

Grem na tržnico
S snegom na ramenih
Drobne snežinke ljubezni
Mi dajejo lahkotnost bivanja

V nordijski praznini
V tisočerihih kilometrih tišine
Padajo nebeške snežinke
Lahkotne in bele kot novorojeni angel

Prevedla Saša Brajnik